

Trīs izvēles principi

Prezidents Tomass S. Monsons

Katrs no mums ir nācis uz šo Zemi ar visu nepieciešamo, lai izdarītu pareizas izvēles.

Mani dārgie priesterības brāļi, mana sirsnīga lūgšana šovakar ir par to, lai es varētu baudīt mūsu Debesu Tēva palīdzību, paužot jums tās lietas, kurās es jūtos iedvesmots ar jums dalīties.

Pēdējā laikā es esmu domājis par izvēlēm un to sekām. Dienas laikā nepaieļ stunda, kad no mums netiktu prasīts izdarīt šādas vai citādas izvēles. Dažas ir nenozīmīgas, dažas ar tālejošām sekām. Dažām nebūs nekāda ietekme uz mūžību, savukārt citām būs *izšķiroša* nozīme.

Pārdomājot izvēļu daudzus aspektus, es esmu sagrupējis tos trijās kategorijās: pirmkārt, *tiesības* izdarīt izvēli; otrkārt, *pienākums* izdarīt izvēli; un treškārt, izvēles *rezultāti*. Es tos sauca par trim izvēles principiem.

Pirmais ir *tiesības* izdarīt izvēli. Es esmu ļoti pateicīgs mīlošajam Debesu Tēvam par Viņa rīcības brīvības dāvanu mums, tas ir, tiesībām izvēlēties. Prezidents Deivids O. Makejs, devītais Baznīcas prezidents, teica: „Līdzās pašai dzīvības dāvanai atrodas tiesības vadīt šo dzīvi, kas ir viena no lielākajām Dieva dāvanām cilvēkam.”¹

Mēs zinām, ka mums bija rīcības brīvība, pirms šī pasaule tika radīta, un ka Lucifers mēģināja to mums atņemt. Viņam nebija nekādas paļāvības ne uz rīcības brīvības principu, ne arī uz mums, un viņš strīdējās, lai glābšana būtu piespiedu kārtā. Viņš uzstāja, ka pēc viņa plāna neviens netiktu pazaudēts, taču, šķita, ka viņš neapzinājās — vai arī viņam tas nerūpēja — ka papildus tam, neviens nekļūtu gudrāks, spēcīgāks, līdzjūtīgāks vai pateicīgāks, ja tiktu pieņemts viņa plāns.

Mēs, kuri izvēlējamies sekot Glābēja iecerei, zinājām, ka mums būs jāuzsāk bīstams un sarežģīts ceļojums, jo mums būs jāstaigā pa pasaulīgiem ceļiem un jāstopas ar grēku, un jāpaklūp, tādējādi atšķirot sevi no mūsu Tēva. Taču Pirmdzimtais starp visiem gariem piedāvāja Sevi kā upuri, lai izpirktu visu grēkus. Caur neizsakāmām ciešanām Viņš kļuva par Dīženo Pestītāju, visas cilvēces Glābēju, tādējādi padarot iespējamu mūsu veiksmīgo atgriešanos pie Tēva.

Pravietis Lehijs mums saka: „Tāpēc cilvēki ir brīvi miesā, un visas lietas ir dotas tiem, kuras ir noderīgas cilvēkam. Un viņi var brīvi izvēlēties brīvību un mūžīgo dzīvi caur lielo visu cilvēku Starpnieku, vai izvēlēties gūstu un nāvi, saskaņā ar velna gūstu un varu; jo viņš tiecas, lai visi cilvēki varētu būt nelaimīgi līdzīgi viņam pašam.”²

Brāļi, lai arī cik ierobežotos dzīves apstākļos mēs būtu, mums vienmēr būs *tiesības* izvēlēties.

Nākamais — līdz ar *tiesībām* izvēlēties nāk *pienākums* izvēlēties. Mēs nevaram būt neitrāli; neitrālas teritorijas vienkārši nav. Tas Kungs to zina; Lucifers to zina. Tik ilgi, cik mēs dzīvosim uz šīs Zemes, Lucifers un viņa kalpi nekad neatmetīs cerību iegūt mūsu dvēseles.

Mūsu Debesu Tēvs nesūtīja mūs mūžīgajā ceļojumā, nenodrošinot līdzekļus, ar kuriem mēs varētu saņemt Viņa doto vadību, lai tā palīdzētu mums droši atgriezties savas mirstīgās dzīves galā. Es runāju par lūgšanu. Es arī runāju par to kluso un mierīgo balsi, kas čukst katrā no mums, kā arī es neignorēju Svētos Rakstus, kurus sarakstījuši kuģotāji, kuri veiksmīgi ir šķērsojuši tās jūras, kas arī mums ir jāšķērso.

Katrs no mums ir nācis uz šo Zemi ar visiem nepieciešamajiem rīkiem, lai izdarītu pareizas izvēles. Praviētis Mormons mums saka: „Kristus Gars ir dots katram cilvēkam, lai viņš varētu atšķirt labu no ļauna.”³

Mūs atrodamies pretinieka vēstījumu ielenkumā — un dažkārt mēs nonākam to krustugunīs. Es minēju dažus no tiem; tie bez šaubām būs jums pazīstami: „Tikai šī viena reize nenodarīs neko ļaunu.” „Neuztraucies, neviens neuzzinās.” „Tu vari pārstāt smēķēt — vai lietot alkoholu — vai lietot narkotikas, kad vien vēlies.” „Visi to dara, nevar būt, ka tas ir tik slikti.” Šādiem meliem nav gala.

Kaut arī mēs savā ceļojumā nonāksim vietās, kur ceļš sadalās vai met līkumu, mēs vienkārši nevaram atļauties veikt izšķērdīgus apkārtceļus, no kuriem mēs varam tā arī nekad neatgriezties. Lucifers, tas viltīgais stabulnieks, spēlē savu jautro dziesmiņu un aizvilina nezinošos prom no izvēlētā ceļa drošības, prom no mīlošu vecāku padoma, prom no Dieva mācību drošības. Viņš tiecas iegūt ne tikai, tā sauktās, cilvēces padibenes — viņš tiecas iegūt ikvienu no mums, ieskaitot pašus Dieva izredzētos. Ķēniņš Dāvids ieklausījās, šaubījās un tad sekoja, un krita. Tāpat agrākā laikmetā izdarīja Kains un Jūda Iskariots — vēlākā. Lucifera metodes ir viltīgas, un viņa upuri ir neskaitāmi.

Par viņu mēs lasām 2. Nefijā: „Un citus viņš nomierinās un iemidzinās laicīgajā drošībā.”⁴ „Citus viņš aizved ar glaimiem un saka tiem, ka elles nav ..., kamēr viņš sagrābj tos savās briesmīgajās važās.”⁵ „Un tā velns apmāna viņu dvēseles un uzmanīgi tos noved lejā ellē.”⁶

Kad mūsu priekšā ir nozīmīgas izvēles, kā mēs izlemjam? Vai mēs padodamies īslaicīga apmierinājuma solījuma? Savām vēlmēm un kaislībām? Savu vienaudžu spiedienam?

Nebūsim tādi neizlēmīgi, kāda bija Alise Luisa Kerola klasiskajā stāstā *Alise Brīnumzemē*. Jūs atcerēsities, ka viņa nonāk krustcelēs, kur divi ceļi aizvijas tālumā, taču katrs uz savu pusi. Viņu uzrunā Češīras kaķis, kam Alise jautā: „Pa kuru ceļu man iet?”

Kaķis atbild: „Tas atkarīgs no tā, kur tu gribi doties. Ja tu nezini, kur tu gribi iet, tad nav svarīgi, kuru ceļu tu izvēlies.”⁷

Atšķirībā no Alises, mēs visi zinām, kur mēs vēlamies doties, un *ir* svarīgi, pa kuru ceļu mēs ejam, jo, izvēloties ceļu, mēs izvēlamies savu galamērķi.

Mūsu priekšā pastāvīgi ir lēmumi, kas jāpieņem. Lai pieņemtu gudrus lēmumus, ir vajadzīga drosme — drosme pateikt „nē”, drosme pateikt „jā”. Lēmumi tiešām nosaka likteni.

Es lūdzu jūs tieši šeit un tieši tagad apņemties nenovirzīties no ceļa, kas ved uz mūsu mērķi — mūžīgo dzīvi ar mūsu Tēvu Debesīs. Uz šī taisnā un patiesā ceļa ir citi mērķi: misionāru kalpošana, tempļa laulība, aktīva dalība Baznīcas dzīvē, Svēto Rakstu studēšana, lūgšana, tempļa darbs. Ir neskaitāmi cienīgi mērķi, kurus mēs varam sasniegt, ceļojot pa dzīvi. Lai tos sasniegtu, ir nepieciešama mūsu apņemšanās.

Visbeidzot, brāļi, es runāšu par izvēļu *rezultātiem*. Visām mūsu izvēlēm ir sekas, dažām no tām ir maza saistība vai nav nekādas saistības ar mūsu mūžīgo glābšanu, savukārt citām ar to ir *vistiešākā* saistība.

Tam, vai jūs uzvelkat zaļu t-kreklu vai zilu, ilgtermiņā nav nekādas nozīmes. Toties tam, vai jūs izlemsit nopiest datora taustiņu, kas jūs aizvedīs pie pornogrāfijas, var būt *ļoti liela nozīme* jūsu dzīvē. Tā jūs būsit tikko kā spēruši soli nost no taisnās, drošās takas. Ja draugs spiež jūs dzert alkoholu vai izmēģināt narkotikas un jūs padodaties spiedienam, jūs sākat iet pa apvedceļu, no kura jūs varat arī neatgriezties. Brāļi, vai nu mēs esam 12 gadus veci diakoni, vai nobrieduši augstie priesteri, mēs esam pieejami kārdinājumiem. Kaut mēs varētu savas acis, savas sirdis un savu apņemšanos koncentrēt uz to mērķi, kas ir mūžīgs un katras cenas, ko mums varētu nākties samaksāt, vērts, neatkarīgi no upura, kas mums jānes, lai šo mērķi sasniegtu.

Nekāds kārdinājums, nekāds spiediens, nekāds vilinājums nevar mūs pievarēt, ja mēs to nepieļaujam. Ja mēs izdarām nepareizu izvēli, mēs varam vainot tikai paši sevi. Prezidents Brigams Jangs reiz izteica šo patiesību, attiecinot to uz sevi. Viņš teica: „Ja brālis Brigams izvēlētos nepareizu ceļu un tiktu izslēgts no debesu valstības, par to varēs vainot vienīgi brāli Brigamu. Es būtu vienīgā būtne debesīs, uz zemes vai ellē, kuru vainot.” Viņš turpināja: „Tas vienādā mērā attieksies uz katru Pēdējo dienu svēto. Glābšana ir atkarīga no katra indivīda darbības.”⁸

Apustulis Pāvils ir mums apliecinājis: „Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēcīgs pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.”⁹

Mēs visi esam izdarījuši nepareizas izvēles. Ja mēs vēl neesam izlabojuši šādas izvēles, es jums ar pārliecību saku, ka pastāv veids, kā to izdarīt. To sauc par grēku nožēlošanu. Es lūdzu jūs izlabot savas kļūdas. Mūsu Glābējs nomira, lai nodrošinātu jums un man šo svētīto dāvanu. Kaut arī šis ceļš nav viegls, apsolījums ir īsts: „Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs.”¹⁰ „Un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieminu.”¹¹ Nelieciet savu mūžīgo dzīvi briesmās. Ja jūs esat grēkojis, jo agrāk jūs sāksit savu atpakaļceļu, jo ātrāk jūs atradīsiet saldo mieru un prieku, kas nāk ar piedošanas brīnumu.

Brāļi, jums ir dižciltīgas pirmdzimtības tiesības. Mūžīgā dzīve mūsu Tēva valstībā ir jūsu mērķis. Šādu mērķi nevar sasniegt vienā lieliskā mēģinājumā, tas drīzāk ir taisnīgi nodzīvotas dzīves rezultāts, gudru izvēļu uzkrājums, mērķa neatlaidība. Tāpat kā ar jebko tiešām vērtīgu, mūžīgās dzīves balva prasa piepūli.

Svētie Raksti izsakās skaidri:

„Uzmanieties, lai jūs rīkotos tā, kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir pavēlējis, un neatkāpieties nedz pa labi, nedz pa kreisi.

Bet pa ikkatru ceļu, ko vien Tas Kungs, jūsu Dievs, jums pavēl, jums ir jāiet.”¹²

Noslēgumā ļaujiet man dalīties ar jums kāda cilvēka piemērā, kurš agri savā dzīvē nolēma, kādi būs viņa mērķi. Es runāju par brāli Kleitonu M. Kristensenu, Baznīcas locekli, kurš ir uzņēmējdarbības vadīšanas profesors Hārvarda universitātes Biznesa skolā.

Kad viņš bija sešpadsmit gadus vecs, brālis Kristensens starp citām lietām nolēma, ka viņš nespēlēs sporta spēles svētdienās. Pēc vairākiem gadiem, kad viņš apmeklēja Oksfordas universitāti Anglijā, viņš bija centra spēlētājs universitātes basketbola komandā. Tajā gadā visu sezonu viņi bija spēlējuši bez zaudējumiem un turpināja spēlēt Britu turnīrā, kura ekvivalents Savienotajās Valstīs būtu NCAA basketbola turnīrs.

Turnīra spēlēs viņi uzvarēja diezgan viegli, nokļūstot finālā ar četrām komandām. Tieši tad brālis Kristensens ielūkojās spēļu grafikā un sev par šausmām atklāja, ka pēdējā basketbola spēle bija ieplānota svētdienā. Viņš un pārējā komanda bija smagi strādājuši, lai nokļūtu tur, kur viņi bija, un viņam kā centra spēlētājam bija jāspēlē spēles sākumā. Ar savu dilemmu viņš devās pie trenera. Viņa treneris neizrādīja līdzjūtību un pateica brālim Kristensenam, ka sagaida, lai viņš piedalītos spēlē.

Pirms finālspēles notika pusfinālspēle. Nelaimīgā kārtā rezerves centra spēlētājs izmežģīja savu plecu, kas vēl vairāk pastiprināja spiedienu uz brāli Kristensenu, lai viņš spēlētu finālspēlē. Viņš devās uz savu viesnīcas istabu. Viņš nometās ceļos. Viņš vaicāja savam Debesu Tēvam, vai tas būtu pieņemami, ka tikai šo vienu reizi viņš spēlētu tajā spēlē svētdienā. Viņš teica, ka, pirms viņš bija pabeidzis lūgt, viņš saņēma atbildi: „Kleiton, kāpēc tu vispār Man par šo jautā? Tu zini atbildi.”

Viņš devās pie sava trenera un pateica, ka viņam ļoti žēl, ka viņš nevarēs spēlēt finālspēlē. Tad viņš devās uz svētdienas sapulcēm vietējā bīskapijā, kamēr viņa komanda spēlēja bez viņa. Viņš spēcīgi lūdza, lai viņi gūtu panākumus. Viņa komanda uzvarēja.

Tas liktenīgais, sarežģītais lēmums tika pieņemts vairāk kā pirms 30 gadiem. Brālis Kristensens ir teicis, ka, paejot laikam, viņš šo lēmumu uzskata par vienu no svarīgākajiem savā dzīvē. Būtu bijis ļoti viegli pateikt: „Saproti, vispār Sabata dienas svētīšana ir pareizs bauslis, taču manos izņēmuma apstākļos, ir pieņemami, tikai šo vienu reizi, ja es to nedarītu.” Tomēr viņš ir teicis, ka visa viņa dzīve ir bijusi nebeidzama izņēmuma gadījumu virkne, un, ja viņš būtu pārkāpis robežu vienu reizi, tad, kad nākamo reizi parādītos kaut kas tik nepieciešams un kritisks, būtu bijis daudz vieglāk atkal pārkāpt robežu. Mācība, ko viņš apguva, bija šāda, ka ir vieglāk ievērot baušļus simtprocentīgi, nekā deviņdesmit astoņprocentīgi.¹³

Mani dārgie brāļi, būsim pilni pateicības par *tiesībām* izdarīt izvēli, uzņemsimies *pienākumu* izdarīt izvēli un vienmēr apzināsimies izvēles *rezultātus*. Kā priesterības

nesēji, visi esot vienoti kā viens, mēs varam atbilst prasībām, lai sajustu mūsu Debesu Tēva vadošo ietekmi, kad mēs izvēlamies uzmanīgi un pareizi. Mēs esam iesaistīti Tā Kunga, Jēzus Kristus, darbā. Mēs, līdzīgi cilvēkiem senos laikos, esam atsaukušies Viņa aicinājumam. Mēs darām viņa darbu. Mēs gūsim panākumus šajā svinīgajā pavēlē: „Šķīstieties, kas jūs nesat Tā Kunga svētuma piederumus!”¹⁴ Lai tas tā varētu būt — ir mana svinīgā un pazemīgā lūgšana, Jēzus Kristus, mūsu Skolotāja Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), 208. lpp.
2. 2. Nefija 2:27.
3. Moronija 7:16.
4. 2. Nefija 28:21.
5. 2. Nefija 28:22.
6. 2. Nefija 28:21.
7. Adaptēts no Luisa Kerola, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), 89. lpp.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 294. lpp.
9. 1. korintiešiem 10:13.
10. Jesajas 1:18.
11. Mācība un Derības 58:42.
12. 5. Mozus gr. 5:32–33.
13. Skat. Clayton M. Christensen, “Decisions for Which I’ve Been Grateful” (Brigama Janga universitātes dievkalpojums Idaho štatā, 2004. g. 8. jūnijā.), www.byui.edu/presentations.
14. Jesajas 52:11.